

Blog nr.5

19 Juli 2013

Onderwerp: Morgen is alles anders.

Zo 's-morgens gaat het wel. De ochtendroutine laat de tijd verstrijken. Opruimen en fruit maken. De kinderen kunnen zichzelf inmiddels vermaken, een zorg minder.

Als het politieagentje spelen eenmaal begint dan lijkt het hek van de dam. Er ontstaat dan een modus waarin het niet meer goed kán gaan. Een opeenstapeling van incidentjes doet je al voorzichtig de moed in de schoenen zinken. Ze wil zo graag "iets leuks" met de kinderen doen maar de voorbereidingen vlotten niet. Boterhammen smeren, drinken in de meeneembekers doen, koekjes inpakken en een extra fles water. Niet zoveel moeite zou je zeggen maar als er iedere vijf minuten eentje huilend naar haar toe komt omdat 'hij het deed' dan gaat de tijd ineens heel snel maar de vordering stagneren.

Van het continu onderbreken van de werkzaamheden raakt ze geïrriteerd. Irritatie gaat over in boosheid. Niets kan meer goed gaan. Er ontstaat een opeenstapeling van "gedoe" en chaos in de keuken. Ze hoort zichzelf zeggen "als ik nog één keer de keuken uit moet komen dan gaan we helemaal niet meer weg".

Alsof het nooit gezegd is moet ze alweer vlot ingrijpen om te voorkomen dat er eentje door verstikking om het leven komt. Zuchtend en steunend haalt ze het stel uit elkaar, de straftrap is bemand en de kookwekker wordt voor de zoveelste keer die ochtend ingesteld. Ze roept nog tijdens de tocht naar de keuken dat het zo echt niet langer kan.

Door alle oponthoud loopt het verdraaid alweer richting lunchtijd. Met een zucht haalt ze de boterhammen maar weer uit de tas want met een knorrende maag de deur uit is ook niet verantwoord voor kleine kinderen.

Eigenlijk moet de jongste 's-middags nog even slapen maar als er een leuk uitje gepland is kan hij wel een keertje overslaan. Tijdens de middagboterham wordt hij wel erg moe en gaat ze twifelen of ze nog wel weg moet gaan. Ze kiest ervoor om het tempo erin te houden zodat de jongste snel een dutje kan doen. Na een hoop getreuzel ruimt ze de spullen op en begint het wachten tot de jongste wakker wordt.

Haar hoofd raakt zo vol of juist leeg, wat gebeurt er eigenlijk? Alsof er een enorme dot watten in haar hoofd zit, een moe gevoel dat de overhand krijgt. Bah, wat moet ze daar nu mee? De rust keert terug, de vermoeidheid werkt verlamdend. Het idee om nog de deur uit te moeten staat haar steeds meer tegen. Wat een dag.

Nog een half uurtje en dan moet ze alweer aan het avondeten beginnen. Jammer dat het zo gelopen is. Hopelijk gaat het morgen beter. 's-Avonds kijkt ze terug op de dag en vraagt ze zich af hoe dit in het vervolg voorkomen kan worden.

Na verloop van tijd accepteert ze dat het gewoon "zo'n dag" is. Morgen is alles anders.